

SEBASTIAN
FITZEK

PSYCHOTHRILLER

DÍVKY
S KALEN
DÁŘEM

TATRAN

**SEBASTIAN
FITZEK**

**DÍVKA
S KALENDÁŘEM**

TATRAN

Z německého originálu Sebastian Fitzek: Das Kalendermädchen,
vydaného nakladatelstvím Droemer Verlag Ein Imprint
der Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Mníchov 2024,

přeložila Michaela Škultéty.

Vydalo Vydavatelstvo TATRAN, s. r. o., v roce 2025,
se sídlem Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vydáno jako 5589. publikace.

Vydání I.

Knižní vazbu podle originálu zpracoval Dominik Zentko.

Odpovědná redaktorka Helena Škodová

Korektorka Jana Juzlová

Technický redaktor Peter Zentko

Sazba AldoDesign, Bratislava

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Droemer Verlag Ein Imprint der Verlagsgruppe Droemer

Knaur GmbH & Co. KG 2024

Translation © Michaela Škultéty 2025

Czech edition © Vydavatelstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1801-6

Pro Sabrinu

*I ten, kdo v nic nevěří,
v něco věří.*

1. kapitola

ZÁZNAM HOVORU NA TÍSŇOVOU LINKU

2. prosince, 23:34, operační středisko Hof,
Bavorsko.

Policista: Tísňová linka, s kým hovořím?

Volající: Dobrý den. Chtěla bych si objednat pizzu.

P: Paní, dovolala jste se na policejní tísňovou linku.

V: Přesně tak. Se salámem a sýrem.

(Pauza.)

P: Rozumím... Jste teď v nebezpečí a někdo vás ohrožuje?

V: Ano.

P: Nejste v místnosti sama?

V: Přesně tak.

P: Je pachatelů víc?

V: Ne. Jenom jednu pizzu.

P: Dobře. Vedete si skvěle. Je ta osoba ozbrojená?

(Delší pauza.)

V: Ano. XXL, prosím.

P: Jste zraněná?

V: S feferonkami.

P: Těžce?

V (nuceně se zasměje): Jestli si brzy něco nedám, umřu hlady.

P: Dobře. Jste silná žena. Vedete si výborně.

Pomoc u vás bude co nevidět. Teď mi prosím nadiktujte přesnou adresu.

V: Hm. No jasně. (Pauza. Těžce oddechuje.) Prosím, doručte to do Rabenhammeru, ehm... Tannensteig 18.

P: Je to byt?

V: Ehm, je to rekreační objekt. Dům Na Stráni.

P: Dobře, jak se jmenujete?

V: Valentina. Valentina Rogallová. Ale samozřejmě na zvonku žádné jméno není. Co...?

(Šramot, volající zřejmě zakryla sluchátko rukou.)

V (k někomu dalšímu v místnosti): Jo. Řeknu jim to.

(Zase přímo do telefonu. Nejistě. Třesoucím se hlasem.)

Slyšíte mě? Položte to prosím přede dveře. Peníze budou pod rohožkou.

P: Kde přesně v domě se nacházíte? V přízemí?

V: Ne.

P: Takže v patře?

V: Přesně tak. (Pauza, šramot.) Jak dlouho to potrvá?

P: Pomoc u vás bude za pár minut. Teď prosím řekněte: „Žádný problém, počkám na lince, než se spojíte s rozvozcem.“

V: Žádný problém, zůstanu na lince, než se spojíte s rozvozcem. Počkejte, počkejte. Mám ještě říct... (Delší pauza. Šramot. Nesrozumitelné mumlání v pozadí. Potlačovaný vzlyk.)

V: Ne, ne, to neudělám.

P: Haló? Haló? Jste tam ještě?

(Hlasitý, bolestný ženský výkřik.)

Spojení se přerušilo.

Konec záznamu: 23:37.

2. kapitola

RABENHAMMER, TANNENSTEIG 18

23:51

STRACHNITZ

Díky napůl spuštěné látkové roletě se zdálo, jako by ten domek s břidlicovou střechou na policejního nadstrážmistra Strachnitze z okraje lesa spiklenecky pomrkával.

Byla jasná, mrazivá noc plná hvězd. Ani mráček nerušil světlo úplňku, který policistovi svítil jako reflektor a navzdory pozdní hodině navozoval dojem soumraku.

V posledním týdnu sněžilo, předchozího dne sněžení nakrátko ustalo, večer se ale vrátilo, takže bylo prakticky nemožné pohybovat se nehlučně. Strachnitzovi i policistce, která šla za ním, křupal cestou k poslednímu domku ve slepé ulici pod nohama sněh. Naštěstí ho někdo posypal štěrkem, takže nemuseli balancovat jako na kluzišti. Přesto hrozilo, že uklouzne. Strachnitz zase jednou pil, jak neměl. Moc alkoholu, málo vody. Uplynulé hodiny stále cítil v těle a cesta k domu Na Stráni, jak nevelkou chatku označovali na internetových portálech pro rekreanty, mu připadala nekonečně dlouhá.

„Vypadá to tu poklidně,“ řekl své mladé kolegyni, která dorazila pár minut po něm. Když centrála přijala hlášení, byl poblíž, z obsah hovoru však jasně vyplynulo, že tohle nebude rutinní zásah pro jednoho policistu. Musel tedy počkat na Samiru.

Kolegyně se zhluboka nadechla čerstvého vzduchu a rozhlédla se. „Každopádně je tam ještě někdo vzhůru,“ konstatovala. V patře se svítilo, zatímco okolní domy tonuly ve tmě. V některých zahradách zářily ozdobené vánoční stromky, ale u domu Na Stráni chybělo jakékoli venkovní osvětlení. Zato

ve vánočně ozdobeném okně poblikávala dekorativní svíčka, vyhořelá asi ze třetiny.

„Podívej!“ Samira ukázala na zem.

Spousta stop, jen zlehka zakrytých večerním sněhem, svědčila o tom, že se po stezce v nedávné době často chodilo. Někdy po ní určitě šla i Valentina Rogallová – mladá žena, která uskutečnila ten neobvyklý tíšňový hovor, při němž si objednala pizzu.

„Zvláštní,“ souhlasil Strachnitz.

Předpověď počasí z posledních dnů způsobila, že se v této oblasti lidé téměř přestali vydávat na túry. Léto bylo horké a suché. Teď na ztrouchnivělých korunách stromů spočíval čerstvý sníh. Bouře tu mohla mít nebezpečné následky. Ani ne před rokem tu neopatrného chodce zabila spadlá větev.

Žít v souladu s přírodou. Takový nesmysl! pomyslel si Strachnitz a mimoděk se dotkl zbraně v pouzdře na vestě.

Policista miloval Franský les, zasněženou horskou krajinu, čistý vzduch a teplý sluneční svit na vrcholcích své franské domoviny. Nebyl ale tak hloupý, aby si myslel, že matka Země je jeho přítelkyní.

„Příroda nás chce zabít. Zemětřesení, výbuchy sopek, tsunami, bakterie, divoká zvířata, viry, klíšťata, nemoci, spalující horko, mrazivý chlad... člověk tomu všemu po tisíce let vzdoroval. Ne tím, že by nechal přírodu na pokoji. Ale tím, že se před ní chránil, stejně jako se kmen brání nájezdníkům: jeskyněmi, domy, oděvy, léky, topením, puškami, rybářskými pruty a jedem na krysy.“

To ho naučil už jeho otec.

„*Takže my s přírodou bojujeme?*“ zeptal se ho jako malý a vysloužil si políček.

„Ty mě neposloucháš. Řekl jsem, že se bráníme. Nebojujeme. Příroda bojuje s námi. A má k tomu důvod. Jsme její nepřítel. Nemáme v potravním řetězci žádnou funkci. Naše existence nemá smysl. Proto nám příroda nikdy nemusí nabídnout mír.“

Proto jsou všechny snahy spotřebovávat méně elektřiny, jíst méně masa a produkovat méně odpadu slabomyslné. Je to, jako kdybychom po nádoru chtěli, aby přestal tvořit metastázy. My jsme totiž zhoubným nádorem na těle přírody. Z jejího pohledu musíme být zcela odstraněni.“

Čím byl Strachnitz starší, tím lépe chápal zatrpkllost svého starého, dnes už vážně nemocného otce, jenž však navenek po celý život ukazoval jinou tvář. Tvář seriózního kriminálního komisaře, vždy ve službách občanů, kteří potřebují ochranu.

Ten pokrytec.

Proč jen dal na tátu, následoval ho a šel k policii? *„Chceš dál marnit život jako obyčejný hlídač, nebo začneš konečně dělat pořádnou chlapskou práci?“*

Strachnitz svého rozhodnutí litoval téměř každý den. A dnes možná víc než kdy jindy. Přesto nedokázal poslechnout vnitřní hlas, který mu v mrazivém větru šeptal do ucha, aby udělal čelem vzad a do domu nevstupoval. A už vůbec ne s kocovinou, která mu s každým nádechem zatínala drápy do mozku.

Naštěstí se dokázal ovládnout natolik, že mladší kolegyně jeho zbědovaný stav neodhalila. Alespoň v to doufal.

Stezka je vedla nejdřív kolem stodoly a pak kolem garáže patřící k domu, na jejíž ploché střeše byla vybudovaná malá terasa s výhledem do lesa.

Pohybové čidlo rozsvítilo světlo nad zadním vchodem.

Skleněná tabulka ve dveřích byla zevnitř počmáraná černým fixem.

„Zvláštní,“ poznamenala Samira.

Strachnitz přikývl. „Vypadá to jako nějaký symbol.“

Jednalo se o zaoblenou linii, která mohla představovat číslici 2 nebo písmeno S, podle toho, jestli se na ni člověk díval zevnitř, nebo zvenku.

Domovní dveře byly pootevřené. Strachnitz do nich opatrně strčil. Tiše zavrzaly a otevřely se do tmavé, úzké chodby.

Napravo vedlo úzké schodiště do patra. Nalevo byla do stěny obložené dřevem zapuštěná rozvodná skříň. I na jejích dvířkách bylo něco nakresleno fixem, tentokrát číslice 5.

„Haló, neseme pizzu!“ zavolal Strachnitz tak nahlas, aby ho bylo slyšet v celém domě. Žádná odpověď. Kromě hvízdání větru venku neslyšel vůbec nic.

V domě, který působil opuštěně, byl cítit kouř z vyhaslého krbu a mokrá psí srst.

Po kořalce bohužel ani stopy.

„Je tady někdo?“

Dole na parkovišti Samiře vysvětlil, proč nesmějí dát najevo, že jsou policisté, a tak si bundy od uniformy vyměnili za nenápadné pláštěnky.

„Pachatel, který tu ženu ohrožuje, počítá s rozvozcem pizzy a v tomhle falešném pocitu bezpečí ho chceme udržet.“

„Pod rohožkou žádné peníze nebyly,“ zavolal Strachnitz a s pistolí v pohotovosti se tiše vydal chodbou, dokud nalevo nenarazil na úzké dřevěné dveře. Stropy tu byly na muže jeho postavy příliš nízké, takže se musel mírně hrbít.

Otevřel dveře a vstoupil do obývacího pokoje. Na první pohled působil útulně: malá, pohodlně vyhlížející kožená pohovka a ušák, mezi nimi perský koberec s červenými květinovými ornamenty a na něm před rustikálními křbovými kamny pojízdný konferenční stolek. Následovala kuchyně s vánočně vyzdobeným oknem, které viděli zvenčí. Roleta byla napůl spuštěná, před ní stála černá svíčka.

„Nikde nikdo,“ podotkla Samira.

I Strachnitz hned poznal, že ve starosvětsky zařízené venkovské kuchyni nikdo není. Židle byly posunuté. Ve vzduchu se vznášela vůně vychladlé kávy a absintu. Na stole stálo použité nádobí.

„Podívej!“ Strachnitz ukázal na skleněná dvířka křbových kamen. Pohled na číslici **19**, načrtnutou do sazí, mu připomněl zablácenou kapotu jeho vlastního auta, na niž mu děti minulý týden načmáraly smějícího se smajlíka.

Strachnitz si klekl a otevřel kamna. Samira za ním hlasitě zalapala po dechu.

„Ach bože!“

I on zaklel. Hruběji. Zoufaleji.

To přece nemůže být pravda!

Vzpomněl si, jak mu otec vyprávěl o svém nejhorším případě z dob, kdy dělal pochůzkáře: narkoman přesvědčený, že ho posedli démoni, se za pomoci zahradnických nůžek pokusil zbavit své levé ruky, protože se domníval, že je „*prokletá*“.

Do hajzlu!

V kamnech však neležela ruka. Jenom ukazováček. S napůl utrženým nehtem, nasáklý krví, neuměle odříznutý. Spočíval na hromádce třísek jako předkrm pro šíleného kanibala.

„Pane bože na nebesích,“ vydechla Samira a odvrátila se.

„Potřebuju tady techniky!“ zavolal Strachnitz do vysílačky. „A posily. Nejlepší bude, když pošlete rovnou i sanitku.“

Zíral do studených kamen, proklínal sebe i svůj život, trvalo mu příliš dlouho, než se zase narovnal, a proto si až příliš pozdě všiml, že kolegyně už s ním není.

3. kapitola

SAMIRA

Strachnitz jí zakázal, aby šla nahoru samotná, ale neviděla sebemenší důvod jeho příkazu uposlechnout. Sice byl služebně starší a technicky vzato její nadřízený, ale soudě podle jeho dechu a nejisté chůze nebyl ve stavu tenhle zásah rozumně vést, natož jí poroučet. Ať si klidně dole počká na posily. Ona si později nechtěla vyčítat, že nechala bezmocnou ženu napospas jejímu osudu.

Samira vytáhla služební zbraň.

Ochozené schody při každém kroku výhrůžně vrzaly. Nikdo, kdo by se zdržoval nahoře v podkroví, by to nemohl přeslechnout. Už se nenamáhala předstírat, že je poslíček s pizzou, rychle pochopila, že to od samého začátku nebylo potřeba. I pokoje nahoře byly prázdné – jak ložnice, tak malá pracovna, z níž vedly dveře na střešní terasu nad garáží.

Po Valentině Rogallové a po muži, který ji ohrožoval, ani stopy.

I tady však narazila na jasné známky toho, že v domě ještě před pár hodinami někdo pobýval: v ložnici bylo ložní prádlo a polštáře ledabyle pohozené vedle manželské postele. Postel sice byla čistě povlečená, ale prostěradla byla potřísněná. Stejně jako dole na dveřích a na rozvodné skříni se i tady nacházela čísla:

Na pravé straně postele číslice **9**, na levou někdo červeným zvýrazňovačem napsal **17**.

Co se to tu děje?

Samira vedle postele objevila malou, mátově zelenou obálku, sotva větší než kreditní karta. Zvedla ji a vytáhla z ní kar-

tičku popsanou tenkým černým fixem. Byla to veršováanka, po jejímž přečtení měla Samira pocit, jako by právě spolkla zkažené vejce:

*Nechte už mrtvé být, ať spí,
dívku s kalendářem nic netěší.
Skryta v krabici, tra la lá!
Večer smrti je tady, ha!
Večer smrti je tady, ha!*

Samira si lámala hlavu, co by mohla znamenat ta „krabice“. Před očima se jí mihla představa mrtvolky bez prstu, zavřené v nějaké skříni, truhle nebo – pokud by to autor skutečně myslel doslova – v čemsi na způsob bedny, třeba v pískovišti.

Anebo...

Obešla postel. Sehnula se. Pohmatem zkoumala koberec, tak tmavý, že si na první pohled nevšimla tmavé tekutiny, která z postele stékala na zem.

Z postele.

Přesněji řečeno: *z úložného prostoru pod ní.*

Nechte už mrtvé být, ať spí.

V posteli. V krabici.

„Co se to tu sakra děje?“ ozval se ode dveří Strachnitzův hlas.

Stropní osvětlení jako by náhle ztratilo na síle.

Se zbraní připravenou k výstřelu nadzvedla Samira matraci na straně, kde našla obálku, a otevřela úložný prostor. Pružina otevíracího mechanismu povolila jen neochotně, jako by ji násilím tlačila do nepřírozené, nezdravé polohy.

Strachnitz, který k ní mezitím přistoupil, tam stejně jako ona namířil baterku.

„Bože můj!“

Samira zděšeně zalapala po dechu.

Nedalo se rozpoznat, jestli uvnitř leží žena, nebo muž, a Samira na okamžik zapochybovala, zda je to vůbec člověk. Ještě nikdy neslyšela nikoho tak strašlivě a nesrozumitelně křičet.

„Sanitku!“ slyšela za sebou Strachnitze rvát do vysílačky. „Okamžitě!“

V ideálním světě by teď zaslechla houkání sirén, skřípění pneumatik policejních a záchranářských vozů. Záblesky majáků by zaplnily ložnici přerývaným modrým světlem.

Jenže Samira nic takového neslyšela. A neviděla žádná světla. Pouze zakrvácené, ztěžka oddechující cosi v úložném prostoru pod postelí.

Dívka s kalendářem?

„Sanitku! Kde se sakra courají ti zatracení hasiči?!“ zařval Strachnitz znovu do vysílačky. A pak vypuklo peklo. Zatímco byl její kolega ještě zaměstnaný voláním o pomoc, zakrvácené stvoření se náhle jediným skokem vyřítilo z úložného prostoru.

Samira se pokusila vystřelit. Ale nepodařilo se jí vypálit jedinou ránu, než se to stvoření vrhlo Strachnitzovi po nechráněném, holém hrdle.

4. kapitola

O SEDM HODIN POZDĚJI
STRACHNITZ

Žádná kocovina. Žádná nevolnost. To bylo první, co při probuzení zaznamenal. Už měsíce se neprobudil bez dušné bolesti hlavy, tak jako teď. Jenže z toho neměl radost. Připadalo mu totiž, jako by měl místo krku otevřenou ránu, kterou nějaký sadista omotal vroucími obvazy namočenými v solném roztoku.

„Slyšíš mě?“

Strachnitz přikývl, což byla chyba. Obvazy se mu bolestivě zaryly do rány. Nejraději by se natáhl po kabelu s červeným tlačítkem tísňového volání, který visel u jeho nemocničního lůžka, ale měl strach se znovu pohnout.

„Jsi vzhůru, dobře. To je moc dobře...“

Muž vedle jeho postele nebyl doktor, i když vácčky pod očima velké jako čajové sáčky by klidně odpovídaly lékaři po osmačtyřicetihodinové službě. Strachnitzovi chvíli trvalo, než v tom tmavovlasém čtyřicátníkovi poznal otce. Zkušeného kriminalistu ověčeného vyznamenáními.

No paráda.

„Kde to jsem?“ zachraptěl. Hlas mu zněl, jako kdyby si vykloktal savem.

„V nemocnici Sankt Martin. Naštěstí jsou místní chirurgové špička.“

Někde mimo jeho zorné pole pípál monitor, patrně mu hlídal životní funkce. To by přinejmenším vysvětlovalo všechny ty hadičky a manžetu na levé paži.

„Co se stalo?“ zachroptěl a marně se pokusil polknout.

„Ty to nevíš?“ V otcově hlase zaznívalo podivné nadšení.

Strachnitz se pokoušel rozpomenout, zatímco koutkem oka zašilhal po oknu napravo od sebe. Venku bylo světlo. Jeho poslední vzpomínky se ztrácely ve tmě. Pamatoval si chuť alkoholu, který vypil časně ráno (bylo to opravdu dneska?), a hovor na tísňovou linku. Operační středisko ohlásilo, že na 110 zavolala nějaká žena, objednala si pizzu a zřejmě nemohla mluvit otevřeně, protože jí hrozilo nebezpečí.

„Jsem za rohem!“ S těmito slovy si vzal zásah na starost a pak čekal na svou kolegyni.

Od tohoto okamžiku se jeho vzpomínky rozplývaly. Vybavoval si, jak otevírá domovní dveře, vidí rozvodnou skříň a na ní číslo. Pak postel, nakonec zakrvácenou bytost a potom... už nic.

Strachnitz si odkašlal, bylo to, jako by mu po hlasívkách přejel pilník. „Máte pachatele?“ zeptal se a nahmatal obvaz na krku.

„Teď mě dobře poslouchej!“ řekl otec, jehož hlas se o půl oktávy snížil a náhle zněl mnohem hrozivěji. „Je velice důležité, abys pochopil, co se v domě Na Stráni stalo, jasné?“

Strachnitz přikývl a okamžitě toho zalitoval. Připadalo mu, jako by se mu v hlavě přelilo kyselinové jezírko.

„Byl to pes!“

„Pes? Kde... tedy jak...?“

„Toulavý pes. Kvůli telefonátu na tísňovou linku jsi šel do prázdného domu. Tam na tebe zaútočil ten čokl. Musel tam být nedopatřením uvězněn už celé dny, bez jídla. Byl jsi jeho kořist.“

Otcův zvučný vyšetřovatelský hlas znovu přešel do kamarádského tónu: „Zjevně nejsi zrovna chutný, chlapče. Ten převít tě nechal být a někam zmizel.“

Strachnitz cítil, jak ho přemáhá omračující únava, jako by mu právě začal zabírat prášek na spaní. Nejspíš byl opravdu napumpovaný analgetiky.

„Co je s tou ženou?“ chtěl vědět.

A s mojí kolegyní. Jakže se jmenovala...?

„S jakou ženou?“

„S obětí. V úložném prostoru pod postelí. Byla celá od krve. Museli jste přece najít její prst!“

„Její co...?“

Strachnitzovi začala těžknout víčka.

„V krbových kamnech. Bylo tam číslo. A básnička...“

Skryta v krabici, tra la lá!

Večer smrti je tady, ha!

Zatraceně, jak to jen pokračovalo?“

Nemocniční pokoj se mu začal chvět před očima, jako by to všechno byla jen nestabilní projekce. Slyšel, jak otec hlubokým hlasem opakuje: „Jenom klid, chlapče. Jak už jsem říkal, je důležité, abys to pochopil. Kdyby se někdo ptal: V tom domě nikdo nebyl. Žádná oběť, žádná krev, žádné prsty ani čísla. A neviděl jsi ani žádné básničky.“

To není možné.

„Nedělej si starosti, chlapče. Doktoři říkají, že zmatek a falešné vzpomínky jsou po takovém traumatickém zranění úplně normální. Zvláště když si člověk občas víc přihne.“

Strachnitz ucítil na rameni ruku a nejradši by ji chytil a strhl otce k sobě dolů, aby měl ústa těsně u otcova ucha, až mu do toho obličej s pytlí pod očima zařve:

„Možná jsem ochlasta. Ale nejsem blázen. A tohle se mi nezdálo. Tak mě lakavě přestaň vodit za nos.“

Jenže už ze sebe nezvládl vypravit ani slovo. Zavřel oči. Propadal se do temné nicoty, do naprosté absence světla. Náhle mu hlavou projela myšlenka složená z pouhých dvou slov. Pocházela z té básničky v domě Na Stráni, jejíž celý text už si vybavil nedokázal, dvěma slovy si však byl jistý:

Dívka s kalendářem.

Nevěděl proč, ale to slovní spojení jím projelo jako elektrický výboj, vyslalo mu do poraněného těla nepříjemný chlad a přivedlo ho k poslednímu poznání: Valentina Rogallová.

Najednou všechno dávalo krutý smysl, přinejmenším na zlomek vteřiny, než všechno kolem pozbylo pevných obrysů a rozplynulo se ve vzduchoprázdnu, až zůstala pouze nejtemnější čern, jíž byla kdy jeho mysl vystavena.